

Teardrop – Abie Rotenberg

In a one room apartment somewhere in the city
a story of magic unfolds
there lived an old widow without any children
abandoned forgotten alone.

And she lived with the memories of barbed wire
fences
and darkness invading her dreams
oh if ever a woman had a reason to cry
then surely the woman was she.

But never did she shed a tear
she asked for no answers had nothing to fear
Gods love is hidden in time well know why
but today there's no reason **no reason to cry**.

Well it happened one Friday there just was no
money
her table bare covered in white
but she found a few pennies and bought a small
candle
her Shabbos would still have its light.

She lit the lone candle recited the Beracha
the deepest of joys in her heart
when a gust of wind blew through a crack in the
window
the flame once so bright had gone dark.

This time the pain was so great
she tried to hold it back but it was too late
where has my faith gone she said with a sigh
there was a teardrop formed in the edge of her eye.

It rolled down her cheek heading straight for the
candle
as if with a mind of its own
touching the wick the drop burst out in flames
once more there was light in her home.

No more could she hold back the tears
she cried out the sorrow of so many years
Gods love is hidden in time well know why
but the heavens had told her **"it's all right to cry"**.

דמעה – אייבי רוטנברג (תרגום)

בדירת חדר אי שם בעיר,
סיפור קסום התגלה.
שם גרה אלמנה זקנה, בלי ילדים,
גלמודה ונשכחת, לבד.

היא חיה עם זיכרונות על גדרות של תיל,
וחושך פולש לחלומותיה.
הו, אם אי פעם לאישה הייתה סיבה לבכות,
לבטח הייתה זו – האישה הזאת.

אך מעולם היא לא הורידה דמעה,
היא לא ביקשה תשובות ולא חששה מדבר.
"השם מסתיר את אהבתו לנו, למה? עוד נבין
עם הזמן,
אך היום אין סיבה, **אין סיבה לבכות**."

זה אירע ביום שישי אחד כשכבר לא היה לה
כסף,
שולחנה הריק עומד לבן.
היא מצאה כמה פרוטות וקנתה נר קטן,
לפחות יהיה לה אור לשבת.

היא הדליקה את הנר ואמרה את הברכה,
כשעונג עמוק בלבה.
וכשמשב רוח פרץ מהחלון מבעד סדק,
הלהבה הבהירה, כבתה.

הפעם היה הכאב כה גדול,
היא ניסתה לעצור בעצמה אך כבר היה
מאוחר מדי,
"לאן נעלמה האמונה שלי?" אמרה באנחה,
כשדמעה מתעגלת בקצה של עינה.

התגלגלה היא על הלחי היישר אל הנר,
כאילו היה לה דעת משל עצמה.
וכשנגעה בפתילה, פרצה בלהבות,
שוב חזר אור הנר לביתה.

יותר לא יכלה לעצור בעד הדמעות,
היא בכתה את הצער של שנים כה רבות.
"השם מסתיר את אהבתו לנו, למה? עוד נבין
עם הזמן"
אך משמים כבר רמזו לה: **"זה בסדר לבכות"**.